

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΣΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 16. Απριλίου 1951. (Π.Ο.Η.)
Έτος Δ' Αριθ. 102—Τμή Φύλλον Δεχ. 1000
Γραφεία: Οδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Σταθρος Καραμήτσος
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Εξαμήνου δρχ. 10.000—Ετησία δρχ. 20.000
Εξαμηνίου Εξάρ. δολ. 3.—Ετησία δολ. 6

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ

Ο Στανρός σου Κύριε, ζωή και ανάστασις, ὅς μοι ὑπάρχει τῷ λαῷ σου. (ὕμνος Ἐκκλη.)

Ἡ Ἁγία Ἐβδομάς ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαθῶν μέχρι τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἀποτελεῖ μίαν ὑπεροχὴν εἰκόνα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν παρουσιάζονται ὅλαι αἱ διακρίσεις τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Δόξα, χαρὰ, λύπη, τιμὰ, πόνοι, θλίψεις, σταυρός, θάνατος καὶ ἀνάστασις, ὅλα αὐτὰ φαίνονται μέσα εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν καὶ παρουσιάζουν μίαν σειράν τῶν διακυμάνσεων καὶ μεταπτώσεων τῆς ζωῆς.

Ὁ πόνος εἰς τὴν Βηθανίαν ἔχει κορυφωθῆ μέσα εἰς τὸ πτωχικὸ σπῆτι τοῦ Αἰζάρου, ἀλλὰ δὲν μένει πολὺ, τὸν διαδέχεται ἡ χαρὰ.

Ἀνάστατος γίνεται ἡ Ἱερουσαλὴμ μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν εἰσόδον εἰς αὐτὴν τοῦ Ναζωραίου. Χιλιάδες κόσμον μετὰ τῶν φοινίκων ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον ἐν χαρᾷ «ὡσανά, εὐλόγη μένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Τὸ μῖσος ὅμως; «Ὁ φθόνος οὐκ εἶδε προτιμᾶν τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον» τὸ μῖσος ἐρεθίζεται ἐξαισθητικὰ καὶ κινεῖται κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ λέγει «Θεωρεῖτε ὅτι οὐκ ὠφελεῖτε οὐδέν· ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν» καὶ συνεχίζει «Διδάσκαλε ἐπιτίμησον τοῖς μαθηταῖς σου!» καὶ πάλιν λέγει «Τί σοι ἔδωκα τὴν ἐξουσίαν ταύτην;» Καὶ ἐκεῖνοι ἐλεγχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ἐξήκουον αὐτὸν κρατῆσαι, ἀλλ' ἐφοβούντο τὸν ὄχλον, ἐπειδὴ ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον. Τὸ μῖσος πάλιν ἐμφανίζεται διὰ τῶν μαθητῶν τῶν Φαρισαίων μετὰ τῶν Ἡρωδιανῶν, οἱ ὅποιοι ἐξήτουν νὰ παγιδεύσωσι τὸν Ἰησοῦν καὶ λέγουν αὐτῷ «Ἐξεσθὶ δοῦναι κήρσον Καίσαρι ἢ οὐ;» καὶ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ. «Τί με πειράζετε ὑποκριταί; Ἀποδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ». Φθονεῖται ἡ Ἀγάπη ὑπὸ τῆς κακίας, ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ τῶν

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Διακλείας Χ. ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΥ

Γραμματέων, Φαρισαίων καὶ Ἀρχιερέων καὶ ὅρων τῶν Ἰουδαϊκῶν αἱρέσεων. Ἐκεῖνος ὅμως βαδίζει ἀτάραχος τὸν ὁρατὸν τοῦ δρόμου, μετὰ ἀγάπην καὶ μετὰ στοργὴν. Διδάσκει, νουθετεῖ, παρηγορεῖ, ἐλέγχει μετὰ περισότης γλυκύτητος, ἀμύνεται μετὰ ἡρεμίαν καὶ προαότητα καὶ ἐπιτίθεται ἀκούη μετὰ τὸ φραγέλιον κατὰ τῆς ἀσεβείας, τὴν ὁποίαν καυτηριάζει ὡς ἄθροισμα ὅλων τῶν ἀμαρτημάτων καὶ ἀναφωνεῖ κατ' αὐτῆς «Πέγραπται, ὅτι ὁ οἶκος, οἶκος προσηχῆς ἐστὶν ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπηλαίον ληστῶν». Καὶ οὕτω ἡ ζωὴ, καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ὅλη, παρουσιάζεται κατὰ ἡμέραν μετὰ ὅλας τὰς ζωηρὰς ἐκφάνσεις τῆς ποιότητος τοῦ Θεοῦ.

Καλεῖ ὁ Κύριος τοὺς Μαθητὰς Του εἰς δειπνόν, λέγων πρὸς αὐτοὺς «Ἐπιθύνετε ἐπιδύμωσα τοῦτο τὸ Πάσχα φαγεῖν μετ' ὑμῶν πρὸ τοῦ με παθεῖν», καὶ συντρώγει μετ' αὐτῶν τὸ τελευταῖον δειπνόν προσδόντων τοὺς λόγους τούτους «Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδέποτε, σὺ μὴ φάγω ἐξ αὐτοῦ, ἕως ὅτου πληρωθῇ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ». Ἡ ἀγάπη Του ἐσχύνεται, θέλει νὰ δείξῃ ὅτι ὁ δρόμος, πού ὁδηγεῖ εἰς τὴν δόξαν τὴν ἀληθινὴν τὸν ἀνθρώπον δὲν εἶναι ἄλλος, παρὰ αὐτὸς πού λέγεται ταπεινότης, καὶ ἐγείρεται ἐκ τοῦ δειπνίου καὶ λαβὼν λέντιον διέσωσεν ἑαυτὸν καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν. Ὁ Πέτρος δὲν δέχεται τοῦτο καὶ ὁ Κύριος λαβὼν ἐκ τούτου ἀφορμὴν κηρύσσει μίαν ἀλήθειαν, κάμνει μίαν μεγάλην καὶ ἀλησιμόνητον διδασκαλίαν, ὁποῖος δὲν συμμορφωθῇ, λέγει, μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχει θέσιν πλησίον μου «Οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ».

Φεύγει ὁ Ἰούδας καὶ ἔρχεται πρὸς τοὺς δούλους τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας νὰ ὑποσχεθῇ τὴν προδοσίαν.

Ὁ Ἰησοῦς ἀγαπᾷ, πονεῖ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ πάσχει. Θέλει ὅλον τὸν πλοῦτον τῆς χοή-

στότητός Του νὰ τὸν προσφέρει δωρεάν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀπλώσῃ τὰς χεῖρας του καὶ νὰ πᾶρῃ τὸ δῶρον. Ἀντεῖται, διότι κανεὶς δὲν τὸν ἐννοεῖ καὶ διαμαρτυρεῖται λέγων «*Περίλυπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου*» προσεύχεται ὁ Σωτὴρ μας, διότι δοκιμάζει τὰς συνεπείας μᾶς ἀπεραντοῦ ἀγωνίας καὶ πάλιν δὲν γίνεται καταληπτός, κανεὶς δὲν τὸν αἰσθάνεται, οἱ μαθηταὶ κοιμῶνται. «*Καθεύδετε λοιπὸν*».

Ἐρχεται ὁ παραδίδους μετὰ τῶν στρατιωτῶν καὶ ὁ Ἰησοῦς συλλαμβάνεται ὑπ' αὐτῶν. Ὅλοι τὸν ἀφήνουν μόνον, ἵνα πληρωθῇ ἡ γραφή «*Πατάξω τὸν ποιμένα καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς*». Ἐκεῖνος βαδίζει τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος μετὰ προαίτη καὶ ἀγάπην «*Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθῃ, καὶ ὥς ἄμνος ἄφωνος ἐναντίον τοῦ κτήρατός αὐτόν, οὗτος οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ*». Ὁδηγεῖται ὁ Σωτὴρ πρὸς τοὺς ἐσκοτισμένους ἀπὸ τοῦ πάθους καὶ τὴν κακίαν ἀρχοντας, κρίνεται, ἐμπαίζεται, μαστιγώνεται, περιβάλλεται ψευδὴν πορφύραν καὶ ἀκάνθινον στέφανον, ραβδίζεται, ἐμπίπτει καὶ ἀκούει τὸ πικρόχολον «*Ἄρον, Ἄρον σταύρωσον αὐτόν*» τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ποῦ ἐφανέρωσε τὴν ἀσάθειαν ὅλων τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ λαοῦ ἐκείνου ὅστις, πρὸ πηγῶν ἡμερῶν ἔστρωσαν τὴν διόδον τοῦ Σωτῆρος, μετὰ τὰ ἱμάτια τοῦ καὶ ἔβαλε μετ' αὐτῶν καὶ χαράν πρὸς Αὐτόν τὸ «*Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος*» καὶ τέλος ὁδηγεῖται εἰς τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον.

Ὡ! Τότε, ὅταν ὅλα ἐκαλύφθησαν ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ μίσους, ποῦ κορυφώθηκε ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν, ὡ τότε, ποῖος ἐπίστευεν εἰς ὅσα εἶπεν ὁ Ἐσταυρωμένος; Ὅλοι ἐνόμιζον ὅτι τὰ πάντα ἐτελείωσαν, τὰ πάντα ἐσβύσαν, καμμίαν ἀλήθειαν δὲν εἶπεν ὁ Διδάσκαλος, καὶ ὁ πιστὸς Του ἀκούει μαθητῆς, ὁ ὁποῖος διεβεβαίωσε Αὐτόν ὅτι μαζὺ Του θ' ἀποθάνῃ καὶ αὐτὸς τὸν ἠενήθη. Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εὐρέθη εἰς τὸ κορυφωμα τοῦ μεγάλου πόνου καὶ τῆς οὐδύνης δὲν εἶπεν «*Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλειπες*;». Ἐπὶ τῇ ἑξῆς «*Τίποτε ὅμως δὲν ἐσβύσε! Ὅσα ἐκήρυξε τὸ Εὐλογημένον καὶ Πανάγιον σίγμα τοῦ Ανθρώπου μας, ἦσαν ἀλήθεια, καὶ ἀλήθεια, ποῦ ἔμειναν διὰ τοὺς αἰῶνας. Καμμία δύναμις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰ σβύσῃ, οὔτε καὶ νὰ τὰ ἀποδείξῃ ἀναληθῆ, οὔτε ἀκόμη καὶ ἡ δύναμις τοῦ χρόνου, ἡ ὁποία ἀντὶ γὰρ τὰ σβύσῃ καὶ νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ, τὰ κατέστησε περισσότερον φωτεινά, περισσότερον δυνάτῃ καὶ περισσότερον πιστευτά».*

Ὁ Σταυρὸς ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον, ἐφάνη μετ' ὅλην τὴν ἀγριότητα τὸ μῖσος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐλάβυσεν μετ' ὅλην τὴν αἴγλην τῆς καὶ τὴν λαμπρότητά τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, δὲν ὤλησεν τὸ τέλος.

Ἐν ἄλλο γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐπεσφράγισε τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴν τοῦ Ανθρώπου καὶ τὸ ὅλον Αὐτοῦ ἔργον, αὐτὸ τοῦ λέγεται Ἀνάστασις, αὐτὸ ἐτελείωσε τὰ πάντα καὶ ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Ἀνάστασις διεκήρυξεν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος μας ὡς ἀλήθειαν τῶν αἰώνων καὶ εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ, αὕτη διεπίστωσε τὸν σκοπὸν τοῦ μεγάλου

καὶ αἰωνίου Του ἔργου, αὕτη ἐπεκύρωσε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ὅστις ἦτο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ἡ βασιλεία αὐτοῦ εἶναι χωρὶς τέλος.

Ἴδου λοιπὸν πῶς ὅλα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα διεδραματίσθησαν κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀκτῶ τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ Σωτῆρος ἀποτελοῦν ἐν σύνολον τῶν διακυμάνσεων τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ζωηρὰν εἰκόνα, ἡ ὁποία παρουσιάζει τὰς μεταπτώσεις τῆς ζωῆς καὶ καθιστᾷ γνωστὸν τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης καὶ τὰ θλιβερά ἀποτελέσματα τοῦ μίσους.

Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν θείαν εἰκόνα, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σύνολον τῶν διακυμάνσεων, βλέπει κανεὶς μετὰ περισσοτέραν ζωηρότητα ἕνα σταυρὸν ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ὅλα σβύνουν καὶ χάνονται. Πόθοι ἐλπίδες, ὄνειρα καὶ ἀτελείωτοι νοσταλγία, ὅλα παύουν νὰ ὑπάρχουν δι' ἐκεῖνον ποῦ δὲν θὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα τοῦ νὰ ἴδῃ τὸ ἄλλο σημεῖον, τὸ ὁποῖον λέγεται Ἀνάστασις.

Ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἡ ζωὴ ἔχει Σταυρὸν καὶ Ἀνάστασιν ἀγαπητοί μου, δι' αὐτὸ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίσθε ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν σας. Ὅταν εὐρεθῇς ἄνθρωπε, ἔμπρὸς εἰς τὸν σταυρὸν σου, μὴ ἀφήσῃς τὴν καρδίαν σου νὰ τὴν κοιματιάζῃ ὁ πόνος καὶ ἡ ἀπελπισία. Θυμήσου ἐκεῖ, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἡ ἀνάστασις. Αὕτη εἶναι ἐν δῶρον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐ χάρισε ὁ Θεός. Ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐτοίμασε σταυρὸν, ὁ Θεὸς διὰ τὸν ἄνθρωπον προσέφερεν ἀνάστασιν.

Πόσον ἐπικαιρὸν εἶναι τὸ θέμα μας; Πρὸς σᾶς ἀπευθύνωμαι τίμιοι ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Βλέπετε σημεῖον τὸν σταυρὸν ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον μᾶς ἐσταύρωσαν οἱ διώκται τῆς ἀληθείας οἱ νεώτεροι Ἀρχιερεῖς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι καὶ νομίζετε ἴσως ὅτι ὅλα ἐσβύσαν. Ὁχι ὅμως δὲν ἐσβύσαν ὅπως καὶ τότε εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος μας, ἀλλὰ μᾶς περιμένει μία ἀνάστασις, τῆς ὁποίας ἡ ἀνατολὴ δὲν εἶναι μακράν. Αὐτὴν τὴν ἀνάστασιν ὅσον καὶ ἂν μᾶς διώκουν καὶ ὅσοι ἐὰν ἀποθάνωμεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ ὅσον καὶ ἂν πιστεύουν οἱ διώκται μας πῶς ὅλοι ἡμεῖς ἐτάφημεν, ἡμεῖς θὰ τὴν ἴδωμεν καὶ θὰ τὴν ἀπολαύσωμεν. Εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, εἶναι δύναμις ἀόρατος, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ τὴν καταβάλῃ. Ὅσον καὶ ἂν σφραγίσουν τὸν τάφον μας καὶ ὅσους φύλακας, ἐὰν διαθέσουν πρὸς φύλαξιν τοῦ ὑπ' αὐτῶν νομιζόμενου νεκροῦ, αὕτη θὰ ἀναστῇ, ἡ ἀλήθεια ἐκ τοῦ τάφου θὰ ἐξαπολύσῃ τὰς φωτοβόλους ἀκτίνας τῆς καὶ θὰ σκορπίσῃ παντοῦ τὸ θεῖον τῆς φῶς ἔμπρὸς εἰς τὸ ὁποῖον οἱ φθονεροὶ διώκται μας κατησχήμενοι θὰ κρυβῶσι.

Πιστενετε λοιπὸν εἰς τὴν Ἀνάστασιν.

Εμβάσματα Συνδρεμόν
Εμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικὸν ἐπὶ γὰρ ἀπευθύνονται. Πρὸς τὸν κ. Σταυρὸν Καρμητσοῦ Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνας.

Λευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938
Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΜΗΤΣΟΣ
Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνα.
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιάνης
Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήνα.

ΠΡΟΣ

Τους δπωσθήποτε βοηθήσαντας τὸ Ὀρφανο-
τροφεῖον μας

«Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλα-
χίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε» λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν
πρὸς τοὺς ἐργάτας τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοὺς
ἀνθρώπους τῆς ἀγάπης. Τοῦτο ἐπαλαμβάνω
καθὼς ὁ ταπεινὸς τοῦ Κυρίου μου ὑπηρετῆς πρὸς
ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπήτα, ἀφορμὴν λαμ-
βάνων ἐκ τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον
ἐπεδείξατε πρὸς τὸ ὑπ' ἐμὲ Ὀρφανοτροφεῖον.
Ἐκ τοῦ κρυφύετου, εἰς τὸ ὁποῖον, τὸ μί-
σος τῶν δικτῶν μας μετ' ἀπορίσε, ἵνα μὴ ἐ-
λέγχωνται τὰ ἔργα αὐτῶν, ἀπευθύνομαι πρὸς
πάντας τοὺς δπωσθήποτε στηρίξαντας τὸ πρῶ-
χον ἱδρυμὰ ἡμῶν, διὰ τὸ ὁποῖον, ἐπὶ εἴκοσι
καὶ ἑπτὰ ἔτη, πολλὰ ἐμόχθησα καταναλώσας
ἑαυτὸν προσφέρων τὰ πάντα, καὶ ἐκφράζω τὴν
βαθυτάτην μου εὐγνώμοσύνην καὶ τὴν πατρι-
κὴν μου εὐαρέσκεσιν.

Ὅταν ἤρχισεν ὁ καθ' ἡμῶν διωγμὸς, δύο
τινὰ ἐσπάραξαν τὴν καρδίαν μου καὶ διετήρουν
με ἐν ἀγωνίᾳ ἡ τύχη τοῦ Μεγάλου τῆς Ὀρθο-
δοξίας Ἀγώνος ἡμῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ τοῦ
Ὀρφανοτροφείου τοιαύτη. Χάρτι δὲως Θεοῦ
ἡ τοῦ Ὀρφανοτροφείου τύχη ὑπῆρξεν εὐτυχῆς,
ὑποστηρικθὲν τοῦτο ὑφ' ὑμῶν, οἵτινες διὰ τῆς
ἀρωγῆς καὶ βοηθείας σας πρὸς αὐτό, μετ' ἀπαλ-
λάξατε τοῦ ἐνός καὶ οὕτω ἐναπέμεινεν ἐν ἐμοὶ
ἡ μοναδικὴ σκέψις καὶ φροντίς τῆς εὐτυχούς,
δηλὸν ὅτι, ἐκβάσεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος,
εἰς τὴν ὅποιαν πιστεύω ἀπολύτως καὶ βλέπω
αὐτὴν συγάζουσαν.

Ἐμοὶ ὅθεν ἀγαπήτοί μοι ἐποιήσατε, ἐφ' ὅ-
σον ἡ καλωσύνη σας ἐπροστάτευσεν τὸ ἱδρυμὰ
μας, δι' ὃ καὶ αὖθις εὐχαριστῶ ὑμᾶς καὶ εὐχο-
μὲν ὑμῖν τὴν ἀπὸ Θεοῦ ἀνταπόδοσιν. Ὡς καὶ
τοῦτου τοῦ Πανοικτεῖρμος Θεοῦ ἡ Χάρις
καὶ τὸ ἔλεος ἐπὶ μεθ' ὑμῶν.

Ο' Ἐπίσκοπος
Ο' Διαιρέτας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΓΕΝΝΗΘΕΩ Φ.Ω.Σ.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ
ΤΟΥ ΔΙΩΓΜΟΥ

«Ἴνα τι ἐφρούσαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν
κενά; παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἀρ-
χόντες συνέχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου
καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. Διαρρήξωμεν τοὺς
δεσμούς αὐτῶν, καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν
ζυγὸν αὐτῶν. Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκτελέ-
σεται αὐτοὺς καὶ ὁ Κύριος ἐκμνησθήσεται αὐτούς».

(Προφητὰνὰ Δαυὶδ—ψαλμ. Β' 1-4).

Εὐδοκίμεθα πλέον ἀντὶ προσχημάτων πρὸς τοῦ
Ἰησοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ φοβικοῦ διωγμοῦ
ἀντιχριστιανικοῦ παρὰ «χριστιανῶν» (!!!;).

Ἐπὶ τὸ τέλος τῆς συμβολῆς εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀ-
λήθειαν θὰ ἀνατρίβωμεν τὰ αἰτία καὶ θὰ ἐμφανί-
σωμεν γυμνοὺς τοὺς παράγοντας τοῦ ἀναχρονιστι-
κοῦ τούτου διωγμοῦ, ἐρειδόμενοι ἐπὶ τοῦ γραντιώ-
δους ἱστορικοῦ νόμου τοῦ μεγάλου Ῥωμαίου ἱστορι-
κοῦ Τακίτου: «Eam esse historiae legem
ne quid falsid icere audeat, ne quid veri non
audeat». Καὶ ἡ μακρῶν ἱστορία ἔχει θέσιν ἀνεξι-
τηλὸν τὴν σφραγίδα αὐτῆς, καθ' ὅσον συμφώνως
τῷ νόμῳ τούτῳ, πραγματὶ οὐδὲν ψεύδος ἐπιτρέ-
πεται νὰ λέγεται καὶ οὐδεμία ἀλήθεια νὰ μὴ
λέγεται.

Τίνα λοιπὸν τὰ πραγματικὰ αἰτία καὶ τίνες οἱ
ἐργάται τοῦ ἀνιέρου καὶ ἀνοστοῦ διωγμοῦ κατὰ τῶν
γνησίων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν ἐμμενόντων
σταθερῶς εἰς τὸν τόπον τῶν παραδόσεων; Ῥω-
τᾶται τίνες οἱ ἐνιχνύοντες τὸν διωγμὸν; Τὴν ἀ-
πάντησιν εὐδοκίμεν ἐν τῷ ἀξιώματι τῆς ἀρχαίας
Ῥωματικῆς Δικονομίας.

«Τις ὁ ποιήσας; Ὁ ὀφελούμενος οὗτος ἐστὶν ὁ
ποιήσας». Τίνες λοιπὸν καὶ ἐν προκειμένῳ οἱ διώκται;
Ἀκουεῖται, γράφεται καὶ νομίζεται οὐ ἡ Ἐκκλησία
καὶ ἡ Πολιτεία διώκονσι τοὺς Παλαιοσημερολογίτας.
Πραγματὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία! Ἀλλ' ἡ
«Ἐκκλησία» καὶ ἡ «Πολιτεία» εἶναι ἐννοιαὶ ἀφη-
ρημενῆς, εἶναι ὅροι πλασματικοί, εἶναι νομικὰ προ-
σωπὰ ὄντα δι' ὁργανῶν. Ὁ Βασιλεὺς, ἡ Βουλὴ,
οἱ Ὑπουργοὶ, ἡ Δικαστικὴ ἐξουσία εἶναι ὄργανα
τῆς «Πολιτείας». Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἶναι ὄργανον
τῆς Ἐκκλησίας.

Διώκονσι τυποῖς τὰ ὄργανα περιβεβλημένα κα-
θορισμένης ἐξουσίας καὶ ἀρμοδιότητος. Ὅμως τὰ
ὄργανα εἶναι ἀνῆρα καὶ κατ' οὐσίαν καὶ πραγμα-
τικῶς τὰ φυσικὰ πρόσωπα ἐνσαρκούντα τὴν ἀρ-
μοδιότητα τῶν ὁργανῶν καὶ ἐμπνεόμενα ὑπὸ σκο-
πῶν, παθῶν καὶ συμφερόντων καὶ καθορίζοντα
αὐτὰ ταῦτα τὰ φυσικὰ πρόσωπα νομοτύπος καὶ
τὸ περιεχόμενον τοῦ «νόμου». Καὶ ἐν προκειμένῳ
ἐκ συντάσεως ἀπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμε-
νοι οἱ Μασσῶνοι, ἡ προικιλώνυμος πολιτικὴ πα-
ράταξις καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς λεγομένης ἐπισήμου
Ἐκκλησίας ἠγείλαν τὸν διωγμὸν, καθόσον ἐν τούτῳ
συνέπεσε τὸ συμφέρον τῶν.

α) Ἡ Μασσωνία. Αὕτη εἶναι ὁργανωσὶς ἀντιχρι-
στιανικῇ, μὴ πιστεύουσα εἰς τὸν τοιαυτὸν τῶν Χρι-
στιανῶν Θεόν, μὴ πιστεύουσα εἰς τὸν Θεάνθρωπον
Ἰησοῦν Χριστόν, μὴ πιστεύουσα εἰς τὴν Θεοτόκον
τὴν Παρθένον Μαρίαν, ἀπορρίπτουσα συλλήβδην
τὴν Χριστιανικὴν Πίστιν. Ἀποκλεστικὸς καὶ κύρι-
ος μυστικὸς σκοπὸς τῆς Μασσωνίας, εἶναι ἡ κατάρ-
σις τοῦ Χριστιανικοῦ Ἰδεώδους. Εἶναι ἡ συνέχεια
τοῦ ἔργου τῶν Στανρωτῶν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ
ἀποστολὴ τοῦ θεοκτόνου Σιωνισμοῦ. Αὐτὴν τὴν
πανίσχυρον ὁργανοσὶν πολέμει ἀνοικτηρόνως, εὐ-
θέως καὶ ἀπεριστρόφως, ὁ Παλαιοσημερολογισμὸς,
ὁ ὁποῖος, τέλος ἀφώρισεν ἐπισήμως τὴν Μασσωνίαν
καὶ τοὺς Μασσῶνους. Ἐντεῦθεν τὸ ἀσπονδομίμικον
τῶν Μασσῶνων κατεχόντων τὰ ἐπικαιρὰ σημεῖα ἐντὶ
τῇ Πολιτείᾳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ Μασσωνία κρατεῖ
ἀπινταχῶς. (Βλέπε «Ραδάμανθους» τευχὸς 612 σελ.
3 τῆς 1' Ἀπριλίου 1951 ὑπὸ τὸν τίτλον «ἐξέχοντες
ἄνδρες ἐλευθεροὶ τεκτονες» ὅπου σπηταῖς κατανομά-
ζονται).

β) Ἀπὸ τῶν Ὑπουργῶν μέχρι τῶν ἀνωτέρων καὶ
κατωτέρων ἐν τῇ Πολιτείᾳ λειτουργῶν, ἀπὸ τῶν

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Πανεπιστημίων μέχρι τῆς Ἀκαδημίας, ἀπὸ τοῦ Στρατοῦ μέχρι τῆς Δικαιοσύνης. Παντοῦ θὰ συναντήσητε Μασσώνους.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἰσχυρὰ Μασσωνία, τραυματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαισημερολογισμοῦ, ὡμοσεν ἐκδικησθαι. Ἡ Μασσωνία μεταμειωμένη εἰς ὄργανα τοῦ Κράτους καὶ ἐκτελεστὰς τοῦ νόμου διευθύνει τὰ νήματα τοῦ ἀγρίου καὶ μικροκαρδούς διωγμοῦ.

β) Οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ ἀντιπροσωπεύοντες τὸν Ἐσταυρωμένον Ναζωραῖον τὸ μὴ ἔχοντα πού τιν ἡ κεφαλὴν κλινῇ, ἐπίσκοποι γενομένοι τοῦ ὅρκου τῶν περὶ «ἀκτιμωσύνης» ζῶσιν, εἰς μέγαρά καὶ πολυκατοικίας, ἐν τρυφῇ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ.

Τῶν Ἀρχιερέων τούτων διγύονται τὰ οἰκονομικά συμφέροντα διότι οἱ Ναοὶ στεροῦνται τῶν εἰσπραξέων ἐνὸς ἑκατομμυρίου Παλαισημερολογίων. Ἐκινήθησαν λοιπὸν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ μάλιστα οἱ τῶν ἐπαρχιῶν Ἀρχιερεῖς, ὅπου ὑπάρχουσιν ἐν ὑπεροχῇ οἱ Παλαισημερολογίται, πρὸς διάλυσιν τοῦ Παλαισημερολογισμοῦ. Τὸ συμφέρον ὥλισε τὰς χεῖρας τῶν διὰ τὰ ἐπαναφύωσιν εἰς τὰ ταμεία τῶν Ναῶν τῶν τὰς διαρροεύσας εἰσπράξεις.

Αὐτὰ τὰ πάθη, αὐτὰ τὰ ἐλατήρια, αὐτὰ τὰ ὄπλα καὶ πολιτικά συμφέροντα συνώμοσαν. Αὐτὰ τὰ πάθη τὰ ἐκδικητικά ἐξεκαύθησαν καὶ συνέπηξαν τὴν σύστασιν τῆς διώξεως. Αὐτὰ ἐξαπέλυσαν τὴν «ὀλοὴν μῆνιν». Ἰδοὺ λοιπὸν αὐτοὶ εἶναι οἱ συστασιώται. Ἀλλ' ἐλησμόνησαν. Πράγματι. «Λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας». Ἐλησμόνησαν οἱ ἡ ἀλήθεια περιφρονεῖται, παραοριεῖται, ἀγνοεῖται, μαστιγούται, ραντίζεται, στιγματίζεται βάσει τῶν «καθεστώτων νόμων» τοῦ ἐκαστοῦ Φαρισαίου, στανροῦται «χαρὶν τῆς σωτηρίας, τοῦ λαοῦ» ἄλλ' ἡ Ἀλήθεια θραύουσα τὰ δεισιδαιμονία, φωτίζουσα τὰ σκόνη, καταλύουσα τὸν τάφον ἀνίσταται πανένδοξος, διότι ἡ Ἀλήθεια εἶναι αἰώνια καὶ ἀθάνατος. Καὶ ὁ Παλαισημερολογισμὸς εἶναι ἀλήθεια καὶ θὰ ζήσῃ ἀνισταμένη.

Οἱ δίδονται μᾶς πλανῶνται πλάνην οὐκ οὐκ. Καὶ μάλιστα οἱ Ἀρχιερεῖς. Οἱ Ἀρχιερεῖς δουλώσαντες τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἐστρεψάν τὰς λόγους κατὰ πιστῶν καὶ φιλειρηνικῶν χριστιανῶν, οἱτινες δὲν ἀνεγείρουσι Μέγαρά καὶ Πολυκατοικίας, ἀλλὰ Ναοὺς, Μονὰς, Ἐργαστήρια καὶ Ὁρφανοτροφεία. Οἱ Ἀρχιερεῖς οἱ ἐνεργοῦντες ἔρανον πρὸς ἀνέγερσιν Ναῶν τοὺς ὁποίους ἐκρήμνισεν ἡ ἐρηθρὰ ἀπιστία, ὅμως οἱ ἴδιοι οὗτοι Ἀρχιερεῖς κλείουσι Μονὰς καὶ Ναοὺς, τοὺς ὁποίους ἀνέγειρον ἡ πίστις καὶ ἡ ἐργασία γνησίων τέκνων τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. ὁμοῦ ἐπινοοῦμεν οἱ οἱ Ἀρχιερεῖς πλανῶνται. Ὁ Παλαισημερολογισμὸς δὲν διαλύεται, τοὐναντίον θὰ ἀνδρωθῇ, θὰ αὐξηθῇ καὶ θὰ δοξάσῃ τὴν Ὁρ-

ΨΕΥΤΑΙ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ

Θὰ θαυματολογήσουν καὶ πάλιν οἱ Ἱεροκήρυκες, οἱ κληρικοί καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, θὰ θαυμάσουν ἀπὸ τοὺς Ἀμβωνάς περὶ ἀγάπης περὶ συμμαθείας, περὶ κληροσύνης. Πόσον δυνάμει τὰ τοὺς διαψεύσουν τὰ γινόμενα. Ἡ ἐξορία τοῦ Ἀγίου Προέδρου ἡ δολοφονία τοῦ Ἐπισκόπου Κυκλάδων, τὸ κλείσιμον τῶν Ἱερῶν μας Ναῶν, ὁ βίαιος ἀποσχηματισμὸς τῶν κληρικῶν μας, διὰ αὐτὰ τὰ θλιβερά γεγονότα, διαψεύδουν τοὺς λόγους τῶν ῥητόρων καὶ τοὺς ἀποδεικνύουν ψεύτας καὶ ὑποκριτάς.

Αἱ ΕΚΚΛΗΛΩΣΕΙΣ ΠΕΝΘΟΥΣ

Ἀθρῶν καταφθάνουν εἰσεῖτε τὰ συλληπητήρια τηλεγράμματα καὶ τὰ ψηφίσματα διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Κυκλάδων. Συμνηστικὴ ἐπὶ ἡμεῖς τῶν Χριστιανῶν μας διὰ τὸ Ὁρφανοτροφεῖον. Τὸ πένθος τὸ ἐμετρίασαν διὰ τῆς ἀγάπης. Οὐτῶς τὰ παρατήματα Χαλκίδος, Θηβῶν, Στυλίδος, Δράμας, Ὑπαπαντῆς, Πειραιῶς καὶ ἀρκετοὶ ἰδιῶται, κατέθεσαν ἀντιστεφάνου ἀνάλογον προσὸν εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Ἀμφιγύλης. Εἶναι πανελλήνιος καὶ σὺν ὅλῳ τῷ ἔθνει μας.

Οἱ ΗΓΕΤΑΙ ΜΑΣ

Ὁ Πανιερώτατος ἡμῶν πρόεδρος π. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐξορίας του καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ συμεργάται Σεβασμιώτατοι Χριστιανὸν πύλεως κ. Χριστόφορος καὶ Διανθελίας κ. Πολύκαρπος, ἀπὸ τὰ κρησφύγετα, εἰς τὰ ὅποια τοὺς κατέδικασεν ἡ κακία καὶ ὁ φθόνος τῶν συγχρόνων Ἀννα καὶ Καίσαρ, στέλλουν πρὸς τὰ ἀγωνιζόμενα τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας τὰς εὐλογίας τῶν διὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα. Καυχόμεθα διὰ τὴν ἡγεσίαν μας. Ἐλπίζομεν ὁ Θεὸς γρηγόρα νὰ μᾶς συναντήσῃ.

Αἱ ΕΠΙΣΚΕΥΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ διάφορα παραρτήματα, προκειμένον νὰ ἐλθῇ εἰς ἐπαφὴν με τοὺς ἀδελφούς καὶ νὰ συντονίσῃ τὰς ἐνεργείας τῶν. Ὑπῆρξε συμνηστικὴ ἡ προσφορά τοῦ προέδρου κ. Ν. Χαλκιάκη, διαδέσαντος τὸ αὐτοκίνητόν του διὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτήν. Οὕτω τὸ πρῶτον κλημάνιον ἐπισκεφθῇ τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσηνείας τὰ παραρτήματα Θηβῶν—Δράμας—Στυλίδος, τὴν δὲ Κυριακὴν τῶν Βαῶν τὸ παράστημα Χαλκίδος. Ὁ ἐνθουσιασμός καὶ τὸ μαχητικὸν φρόνημα τῶν ἀδελφῶν ὑπῆρξε ὑπερόχον. Ἰδίως τὸ παράστημα τῆς Στυλίδος καὶ Χαλκίδος πολυπληθέστατον καὶ μαχητικώτατον ἐνεθουσίασεν τοὺς ἐπισκέπτας. Ἐκ τῶν ἐπισκεπτῶν αὐτῶν διεπιστώθη ὅτι ἡ κίνησις μᾶς δὲν εἶναι ἀπόθεσις τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Πειραιῶς. Εἶναι ὑπόθεσις Πανελλήνιος. Ἡ ἐξόρμησις εἰς τὰ παραρτήματα θὰ σινεχισθῇ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πᾶσα προσφορά διὰ τὸ Ὁρφανοτροφεῖον νὰ κατατίθεται εἰς μὲν τὰς Ἀθήνας εἰς τὰ γραφεῖα Ὁρθοδόξου Β. Κωνσταντίνου 24 β. καὶ ἐν τῇ Πειραιῶς εἰς τὰ γραφεῖα Ὁρθοδόξου Β. Κωνσταντίνου 24 β.

δοδοξίαν. Εἰμεθα ὀρθοὶ καὶ ἀπτόητοι, καὶ «ὀφόμεθα εἰς Φίλιππους». Αὐτοὶ θὰ συντάξωσιν ὑπὸ τὰ ἐρεῖπια τῶν κομμουνιστικῶν ναῶν. Ἡμεῖς ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Πίστεως θὰ ἀνεγειρώμεν πάλαιον καλλιμαρμόν τὸν Ναὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδος. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΙΦΙΛΙΝΟΣ**